

Indhold:

Med »PAN« i encelle 45

————— 49

De 16—18 åriges
problemer 51

————— 54

————— 55

————— 59

*Nordisk
homofilt
tidsskrift*

Nummer 3

4. årgang

1957

Pan

Med »PAN« i enecelle

(Lidt om politiets fatale fejlgreb)

Af Bent Herdam

Bladet »PAN« kan udleveres mod, at det læses i enrum. Så sidder jeg, som så ofte før, med det lille prunkløse tidsskrift, som for mig og den homofile verden har så stor betydning. Det er vist ret enestående, at det er endt i en fængselscelle, og jeg må sande politimesterens ord, at det er bedst egnet i enrum. Her er der jo mere lejlighed til eftertanke. Det gik jo heller ikke så let med at få det udleveret, men under trusler om dommerkendelse m. m. højede man sig.

For at være med til at sætte et afgørende punktum på den nu i to år stående debat, og inden kampen føres over i en anden lejr, vil jeg tillade mig at kommentere og supplere vor gode ven og medkammer Helmer Fogedgaards artikel »Mit møde med dansk justitsvæsen« — »PAN« nr. 2, 1957.

Først må vi slå fast, at det ikke kan være politiets opgave at fare voldsomt frem mod alle de homofile, blot for at straffe nogle få lovovertrædere. Det er næsten det samme som at stikke ild på en lade for at slippe af med rotterne. Dernæst må vi betegne de metoder, der er bragt i anvendelse, som en skarp modsætning til retsbegreberne i et »demokratisk land«.

Heksejagten er gået frem efter følgende retningslinjer:

1. En anklaget betragtes som skyldig, indtil det modsatte er bevist. (Beviset krævede man, at anklagede selv skulle skaffe — trods fængsling).
2. Enhver, der har skrevet i homofile tidsskrifter samt taget aktiv

del i forbundsarbejde, er under mistanke og vil blive udsat for ransagning og anholdelse, selvom ingen konkret sigtelse foreligger.

3. Enhver mistænkt person kan holdes fængslet i måneder uden dom, bare anklagemyndigheden med jævne mellemrum kan meddele dommeren, at der arbejdes med sagen.

Med andre ord — den opfattelse, at en mand er uskyldig, indtil der foreligger beviser for det modsatte, hyldes ikke i dansk retspleje. Når man så yderligere tager i betragtning, i hvor høj grad 5. Undersøgelseskammer har anvendt stikkere og provokeret tilståelser frem, har vi heksejagten i en nøddeskal og beviset for, på hvor spinkelt et grundlag den er bygget. Derfor d'herrers tavshed, de nu indtager. Tavshed er tyranners stærkeste våben. Nu lidt om mændene bag heksejagten. Fogedgaard ledte efter den bekendte nål i høstakken, når han vil finde undskyldende momenter frem for at yde politiinspektør Jens Jersild retfærdighed. Man kan kun yde ham fuld retfærdighed ved at stemple ham som hovedmanden i dette store sagskompleks. I sin egenskab af politiadvokat A. M. Heibergs direkte foresatte stod det i hans magt at have standset småstræberen Heiberg i tide. Den ydre glans og den topfigurative betydning er ikke Jersild ligegyldig, og der har stået en »usigelig sakristiduft« ved alle hans udtalelser. Heiberg regner — som alle småstræbere — sit liv for mindre end sin karriere, derfor fandt de to hurtigt sammen. Den ene for at redde sit engelske stipendium i land, den anden for at tækkes nogle journalistiske levebrøds-mænd og systematiske publikumsfordærvere ved »Ekstrabladet«.

Derfor kan vi i fællig erkende, »at vi forsager d'herret og a deres væsen og alle deres gerninger«. De er begge værre end »nogen i baronens seng opkommen Jeppe«. Derfor må vi nu svinge »Mester Erik«.

Der er gjort alt, hvad der kan gøres, med hensyn til appel om at bruge fornuften. De mente at have nok i fornuften. Vi andre har heldigvis vor fulde sjælelige forlighed. De foretrak at udtale

sig kategorisk om noget, som de ikke havde ret megen forstand på. Jeg har på fornemmelsen, at Heibergs fuldstændig løbske fremgangsmåde skyldes, at han på det moralske område er som en nybagt kammerherre, der af frygt for ikke at opfylde hofetikettens strenge krav siger De til majestætens hånd.

Om fuldmægtigen i undersøgelseskammeret har grosserer R. Christiansen i Odense jo allerede sagt, hvad der siges kan, i »Den tabte Oma-kogebog«. Denne fuldmægtig vil alle dage stå som den tro og lydige slave, der må betegnes som et intetsigende »noksagt«, der — desværre for ham — var faldet i tyrannens klør og trak sig tilbage, da fødderne blev tilstrækkelig kolde. Lad ham dækkes af glemslens slør.

Værre stiller det sig med den tyv- og løgnagtige kriminalassistent Frederik Christensen, der på mange måder har forløbet sig, bl. a. ved at stjæle et negativ fra en jurists filmmateriale og bag efter ved løgn krybe uden om. Ret en net herre, som sikkert passer godt i Heibergs kram.

De øvrige herrer i 5. undersøgelseskammer udmærkede sig mest ved at købe eller provokere angiverier frem og ved en beundringsværdig forglemmelse, når det drejede sig om efterforskning. De omgav sig med et forlorent kammerateri og dask på skulderen, når de ville have en »ny fisk på kroen«. Deres stående udtryk til byens trækkerdrengs har været: »Du vil vel ikke holde hånden over sådan en led svans?«

Kunne heksejagten have været undgået? Hvis Jens Jersilds ord i 1953 var blevet tilbagekaldt, og man havde undladt at behandle sagskomplekset med tilbagevirkende kraft, var to tredjedele af de implicerede skudt ud fra heksejagten. Endvidere er det forbausende at erfare, hvor mange unge der henter deres sexkundskaber på gaden. Det må da efterhånden stå mere og mere klart, at spørgsmålet om en fornuftig seksualundervisning for børn og unges ikke kan fejes til side med et par beroligende ord. I oplysningen tjeneste havde »Forbundet af 1948« jo også stillet sig ved myn-

dighedernes side og gerne ladet disse nyde godt af vor specielle viden desangående. Et samarbejde på et sundt og fornuftigt plan havde haft en bedre virkning.

Altfor mange ignoranter kom til at brillere på 5. undersøgelses-kammers »stjernevej». Jesper Simonsens gammelmandsjammer, både i presse og ved mødet i studenterforeningens kongesal i september 1956, beviser til fulde retfærdigheden i mit udtryk. Når man overhovedet vil lægge navn til et forslag om at lade tyverier fra homofile behandle som almindelig politisag, må man stærkt befrygte at forsætte livet under sådanne auspicer.

Om landsdommer Arthur Andersens subjektivitet kan der næppe herske nogen tvivl. I det flot opsatte fødselsdagsinterview i »Berlingske Aftenavis« sidste efterår konkluderer han spørgsmålet om strafs præventive virkning i seksager med ordene: »Heller ikke alle rotter dør af Ratin«. Han burde anholdes på disse ord af alle homofile ved fremover at erklæres for inhabil i disse sager.

Kan en ny heksejagt undgås? Såfremt man har taget ved lære af begåede fejl og tør stå til ansvar for bevislige misligheder og embedsforbrydelser, sådan at man får fjernet de mest anløbne politimænd. Her må i første række Heiberg bære den tungeste byrde som ansvarshavende for »heksekammeret«, og han bliver at betragte som den hårdest belastede. (Skulle det skorte på en retrætepost til ham, må studenternes babysitter-afdeling bringes på bane, da han der kan øve sin gavnlige indflydelse på små drenge i spædbørnsalderen). Til dette spørgsmål skulle man mene, landets justitsminister burde tage stilling omgående. Når sidstnævnte hørte under een af mine samtaler med ham om en af de implicerede trækkerdrengs sagde, at han betragtede vedkommende som en patologisk løgner, og samme trækkerdreng er årsag til mange homofiles arrestation, er der dog grund til en nøjere og mere objektiv undersøgelse af de forhold, hvor han står som angiveren.

Endvidere burde man helst afskaffe stikkerbetalingen eller i modsat fald honorere den så højt, at stikkere ikke, grundet under-

betaling, søgte tilbage til håndteringen — prostitutionen. (Jævnfør Tonin E. N. og Per Gunnar J., der allerede inden for et år efter deres afsluttede sager igen sad fængslet, dels for tyveri og dels for vold og røveri). Endelig burde samfundet (børneværnet) aflønne deres elever på lærlingehjemmene sådan, at disse ikke blev tvunget ind i prostitutionen. Med fra tre til fem kroner om ugen er det ikke nemt at møde livet i samfundet. Man kan kun sige til d'herresamfundsrevsere: Grib i jeres egen barm og lad være at snage i voksnes sovekammerpolitik.

Vi er kommet dertil, at landet driver jagt på erotiserende borgere, som om de var forbrydere. Når man ydermere erkender, at straf ikke hjælper, sender man dem alligevel i fængsel. Noget mere inkonsekvent skal der ledes længe efter.

Spar landet og os for nogensinde at opleve en lignende heksejagt efter bedste nazimetoder, med politiobservander af så ringe en kvalitet, som vi er blevet præsenteret for under den nylig afsluttede sag. Så er der mulighed for, at de homofile, der blev ramt af Heiberg og hans lakajers rigoristiske fremfærd, vil indtræde i rækkerne af nyttige og tilfredse samfundsborgere igen, og ikke som nu indtage en samfundsfjendtlig holdning. Lad os få fjernet Heiberg og kadaverdisciplene snarest muligt og derved få skaffet fredelige tilstande.

Skrevet i Korsør-arrest, marts 1957.

De 16-18 åriges problemer

AF »ARGUS«.

Det er nu sket adskillige gange, at jeg er blevet opsøgt af unge homofile, der er i alderen 16-18 år. Det, der betegnes som »den kriminelle lavalder« er altså ikke nået.

Disse unge har *ikke* opsøgt mig for at få en erotisk oplevelse, nej, de er kommet til mig med deres problemer.

Problemer — vil mange måske sige. Hvad kan der være af problemer for en ung i den alder. Jo, der er altid problemer, også for de unge, og i særdeleshed for de unge, som så afgjort hører med til de homofiles kreds. Man skal ikke være ret gammel, før man opdager, at er man ikke 100 pct. »normal«, har man ikke samme følelsesliv, samme seksuelle længsler som den store hob, ja, så er der problemer, flere end de fleste selv magter at løse.

Problemerne for disse unge er vidt forskellige. Mangen en ung mand må for enhver pris skjule sin sande natur for sine forældre (mener han da). Det viser sig ofte, at forældre, der tidligere har været meget fordømmende, bliver tolerante, når de erfarer, at deres *egen* dreng er homofil. Ofte kommer tilfældighederne eller en nævenyttig politifunktionær til hjælp og underretter forældrene om deres drengs særpræg. Er det *tilfældet*, der underretter, er det mildt — naturen er mild mod sine børn — men er det en politifunktionær, da kan man være sikker på, at det *ikke* er mildt, for politiet her i det politidikterede Danmark er efterhånden eksperter i de skrappeste metoder. Det gælder åbenbart for en god politifunktionær at være så hård og brutal som muligt.

Unge i alderen 16 til 18 år er faktisk hjemløse. De kan ikke finde deres plads blandt kammeraterne i skolen, på arbejdspladsen, eller hvor de nu færdes. De går i en stadig angst for, at andre skal opdage, at deres følelser ikke er som hobens.

Jeg har talt med unge, der led af en blind forelskelse i en kammerat, fra de var omkring 12 år. Små lette tilnærmelser blev

brutalt afvist, hvilket viste, at kærlighedens genstand var et 100 pct. »normalt« væsen.

Frygten hos disse unge for at blive opdaget er stor. De må til stadighed lægge stærke bånd på sig selv for ikke at røbe deres følelser. Der skal tages hensyn til familien, kammerater, lærer-mester og mange andre. Skrækken for, at forældrene skulle opdage noget, nager ustandseligt. Nerverne begynder at melde sig. Urolig søvn, svigtende modlyst, ingen energi, intet humør — en neurose er begyndt.

Flere af de unge har henvendt sig til mig for om muligt at få udvirket, at de kunne blive optaget som medlem i »Forbundet af 1948«, men dette er i sig selv umuligt, da Forbundets opgave jo *også* er at være bindeled mellem homofile, så at de ikke skal komme ud for, at der kan blive tale om forhold til mindreårige. Man må jo altid være sikker på, at forbindelser indgået inden for Forbundets rækker er lovlige.

Blandt de unge, som har kontaktet mig, er nogle, som er disponeret homofile fra deres tidligste barndom. Det må straks bemærkes, at der ikke er tale om unge, som i deres barndom er blevet »misbrugt« af voksne. Disse unges højeste ønske er at blive optaget i »Forbundet af 1948« og at kunne færdes blandt andre homofile. Nogle af disse unge har konsulteret læger, og deres respektive læger *anbefaler*, at de bør kunne blive medlemmer, ligesom også deres forældre *ønsker*, at deres dreng kan træffe og omgås ligesindede.

Hvad siger mon justitsminister Hans Hækkerup? Hvad siger mon politiadvokat Heiberg? Og hvad siger De, kære læser? Spørgsmålet er højaktuelt. Myndighederne må gøre sig klart, at flere og flere homofile unge (de store årgange?) vil gøre krav på at leve et frit liv i lighed med den heterofile ungdom.

Om myndighederne er klare over det, ved jeg ikke, men det er netop nu, de store årganges unge, vi står overfor. Krigsbørnene. Er procenten af homofile større hos disse end hos fredsbørn? — I dette spørgsmål — og iøvrigt i hele det spørgsmål, denne artikel omhandler, behøver vi hjælp fra videnskaben.

Hvor længe vil mon myndighederne fremture i den påstand, at homofili er noget, man bliver oplært til, og ikke noget medfødt. Hvorlænge kan en sådan absurd påstand leve, når vi gang på gang står over for unge i alderen 16-18 år, som kan fortælle, hvordan deres følelser, så længe de kan huske, var rettede mod een af deres eget køn, fra det øjeblik de havde følelser for et andet væsen. Ovenikøbet ofte rettet mod en ganske bestemt type.

Jeg har erfaret, at en dreng på omkring 17 år har været indrullet i en sexaffære, og han viste sig at være så udpræget homofil, at det var umuligt at anbringe ham på noget hjem.

Han er nu under tilsyn af en forsorgssekretær, som overhovedet ikke har mulighed for at være drengen til nogen hjælp.

Denne dreng må ifølge politidiktatorernes bestemmelse ikke søge kontakt med ligesindede i »Forbundet af 1948«. Forsorgssekretæren er bekendt med, at drengen nu styrter rundt fra det ene nødtørftshus til det andet for at finde een eller anden tilfældig, som kan tilfredsstille hans sikkert meget stærke erotiske drift. Enhver ved, at den, der på denne måde er tvunget til at kaste sig selv i græs, får sit følelsesliv spoleret. Han møder erotiske oplevelser, får sin kønsdrift tilfredsstillet, men *kærlighed* for et andet menneske møder han ikke.

At homofile bliver straffet for decideret forførelse af mindreårige er, som det skal være, men at homofile bliver straffet, når de har forhold til unge homofile, bevidst homofile unge, som selv søger kontakt, er — om ikke andet — i strid med naturlovene.

Politiadvokat Heiberg kan ikke bestemme, når en ung er kønsmoden, den ene er måske kønsmoden i en alder af 15 år, en anden måske først, når han er 18 år. Den åndelige udvikling er her medbestemmende. Var det mon ikke bedre, om vore politimynderheder i sådanne tilfælde (hvor begge, den unge som den ældre, er afgjort homofile) var parterne til hjælp og vejledning i stedet for at forfølge dem og anbringe den ene i fængsel, den anden på hjem af een eller anden tvivlsom art.

Den, der har prøvet et ophold på eet af disse »hjem«, kan fortælle om, hvordan der gives sexuel tilfredsstillelse blandt disse unge. Ja, det går langt værre historier, som jeg her ikke skal gengive, da jeg ikke kan indestå for deres rigtighed.

Homofile over hele Danmark — unge som ældre — foren jer med os og mod det Heiberg'ske politidiktatur!